

(Fekete István: A bicska – folytatás az augusztusi számból.)

– Hová mégy? – szólalt meg az öreg ember, bár oda sem nézett.

– Péter atyám, ide küldtek.

A szent lassan felemelte a fejét, kezét a kis felhőpárnára tette, hogy el ne repüljön, hosszú fehér haját hátrasímította, és megnézte az embert.

– Ide! – mutatott a padra. – De nem oda! – intett a nagy kapu felé. – Sajnálom fiam, de neked valami hiányod van... várnod kell.

– Az lehet – mondta az emberke, és szerényen lekuporodott a padra.

– De nem kell sokat várnod, mert itt gyorsan megy az idő, ami tulajdonképpen nincs is...

Csend! Az emberke ül, néha suhogás hallatszik, s ilyenkor Péter övén megzörrennek a kulcsok, s a Szent mosolyogva int a kapu felé... sőt egyszer fel is áll, s mintha megölelné valakit.

Az emberke a fejét csóválja.

Egyszer csak megint jön valaki, de ezt már látni. Szikár, nyugodt alak, még a pápaszeme is az orrán van. Furcsa!

A jövevény csak állt, s Péter nézi és jószágosan int.

– No csak ülj le fiam te is, neked meg több van mint kellene... Valamivel több van...

A kis emberke izeg-mozog a padon és úgy érzi belül valami nagy könnyes bánat s valami nagy öröm mossa a szívét.

– Hát elhozta, tisztelendő úr? ...

A jövevény megigazítja a pápaszemét, nyugodtan benyúl a zsebébe s átad az emberkének egy kopott, öreg késecskét.

– Persze, hogy elhoztam, ha már rám volt bízva; ámbár tulajdonképpen nem ezt hoztam, hanem ami még hiányzik földi vezeklés után: a mindent elmosó könnyeket.

Ebben a pillanatban a nagy Szent övén megzörrennek a kulcsok s Péter mosolyogva, ámbár csodálkozva nézett a két alak felé.

– Mit hoztál neki fiam?

– Egy kést, Atyám.

– Kést? Hát mi voltál te a földi életben?

– Pap...

– No, csak mennyetek – nézett utánuk Péter elgondolkodva. – Pap? És késsel jön ide... Uram – hajol meg a kapu felé –, milyen csodálatosak a Te utaid.

A szobában már sötét volt, mikor kinyitottam a szemem, de meg is döbbsenem abban a pillanatban, mert a kést is és a papot is felismertem. El is határoztam magamban, hogy erről a látomásról nem szólok senkinek, mert – ugye – barátság és diszkréció is van még a világon.

A Szimfónia Nyugdíjas Egyesület hírlevele

2015. szeptember 3/9

3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök

Tel.: 30/953-6067

e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető

Tel.: 30/846-4967

e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA

Ferenc pápa homíliája

Olyan kincseket halmozzunk föl, amelyek az égi tőzsdén értékesek

Az önmagunk számára fölhalmozott kincsek állnak a háborúk, a szétrombolt családok, a méltóság elvesztésének gyökerében. Mindennapos harcot kell vívnunk azért, hogy jól sáfárkodjunk a vagyonunkkal és a föld kincseivel a közjó érdekében. Erről elmélkedett Ferenc pápa pénteken reggel a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmisén. A gazdagság nem egyhelyben áll, mint egy szobor, melynek nincs kihatása az ember életére. A gazdagság hajlamos növekedni, mozogni, elfoglalni a helyet az ember életében és szívében. És ha az embert mozgató rugó a felhalmozás, akkor a gazdagság benyomul a szívébe és megrontja azt. És mi menti meg a szívet? Az, ha a gazdagságot a közjó érdekében használjuk.

A pénzsóvárság megront és elpusztít

Ferenc pápa szentbeszédében a napi evangéliumi szakaszból indult ki (Mt 6,19-23), amelyben Jézus erre az igazságra oktatja tanítványait: „ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is”. Tehát “ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol moly és rozsdá emészt, ahol a tolvajok betörnek és lopnak. Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben”. Természetes – ismeri el a pápa –, hogy a felhalmozás gyökerében a biztonságra való törekvés áll. De félő, hogy ha csupán önmagunkért tesszük, akkor nagy eséllyel szolgálva tesz minket.

„Végül ezek a kincsek nem adnak örök biztonságot. Sőt, lerontják méltóságunkat. És ezt látjuk a családokban is: a sok széthullott családban. A háborúk gyökerében is ez a törekvés áll, amely elpusztít, megront. Ma, ebben a világban sok háború zajlik a hatalomvágy, a pénzsóvárság miatt. Őrizkedjete a kapzsiságtól – int az Úr. Mert a kapzsiság tör előre, egyre csak előre. Egy lépcső, amely kinyitja az ajtót: aztán jön a hiúság – amikor fontosnak, hatalmasnak hisszük magunkat – és végül a büszkeség. És innen ered minden bűn. Kis lépcsők ezek, amelyek azonban a kapzsisággal kezdődnek, a gazdagság felhalmozásának vágyával”.

Amim van, szolgáljon másokat

A pápa belátja, hogy a felhalmozás az ember természetéhez tartozik, és hogy a világot uralni küldetés is egyben. Ez tehát mindennapos harcunk: hogyan kezeljük jól a föld kincseit, hogy azok az ég kincsei legyenek.

„Amikor az úr megáld valakit gazdagsággal, akkor ennek a vagyonnak a kezelőjévé teszi a közjó érdekében, nem pedig a maga javára. Nem könnyű tisztességes intézőnek lenni, mert mindig ott van a kapzsiság, a feltörekvés kísértése. A világ erre tanít, és e felé visz minket. Másokra kell gondolnunk, arra, hogy amim van, azzal másokat szolgáljam, és hogy semmit nem vihetek magammal. Ha kezelőként használom azt, amivel az Úr megajándékozott a köz javára, akkor ez megszentel engem, szentté tesz”.

Ne játsszunk a tűzzel. A kincseket az égi tűzsdére gyűjtjük

Gyakran halljuk a sok kifogást azok szájából, akik életüket a vagyon felhalmozásával töltik. Nekünk minden nap meg kell kérdeznünk magunktól: 'Hol van az én kincsem? A gazdagságban vagy a kezelésben, a közjó iránti szolgálatban?'”.

„Nehéz dolog ez, játék a tűzzel! Sokan alamizsnával nyugtatják a lelkiismeretüket, azzal, hogy adnak a feleslegükből. De nem ez a jó gazda útja: az intéző azt tartja meg magának, ami fennmarad, és mindent odaad másoknak. Jól sáfárkodni a gazdagsággal azt jelenti, hogy folyton levetkőzzük önnön érdekünket és nem gondolunk arra a kincsre, amely nem hoz üdvösséget. Felhalmozni, rendben van. Kincseket, igen, jól van: de azokat, amelyeknek – mondjuk úgy – az égi tűzsdén van értéke. Ott halmozzunk, ott!” – fejezte be péntek reggeli homíliáját Ferenc pápa.

A nagyik reggelente...

Ahogy elkezdődik az iskola, óvoda, véget érnek a szabadságok, egyre fontosabb szerep jut a nagymamának, nagytatáknak.

A Nagyik megy reggel a gyerekekkel, várja délben a kis unokát, teszi eléje a gőzölgő ételt, hallgatja a napi problémáikat. A merészebbje még a házi feladat igazgatására is vállalkozik, megvarrja az elszakadt ruhát, mesél, nevel, vigasztal. A szülő rohan, munkahelyi feladatait rendez, hét végén lazít, nyáron nyaral — jó esetben —, de a Nagyik mindig ügyeletes.

Telnek az évek, az unokák lassan nagyra nőnek, önállósulnak, a szülő más problémákba ütközik, és csodálkozik, hogy a kamasz gyerek bizalmasabb a Nagyival, mint vele. A Nagyik meg, bár öregebb lett, megmártózik abban az örömben, amit a bizalom, a fontosság érzete nyújt neki. Ez így majdnem jó, hiszen a családi körforgásban az erők kiegyensúlyozódnak, ha a Nagyik az „összekötő”. Ő az, aki „kicselezi” a kényes helyzeteket, és „kapuba juttatja a labdát”, azaz beadagolja a témát a szülőnek.